

LA PEDRETA DE SANT MEDIR

Era i no era jo, una pedreta d'uns mil vuit-cents anys. Em diuen "Pedri". Sóc bastant vella, però recordo que de petita em van passar coses molt interessants. Un cop, quan tenia uns 100 anys, em va trepitjar el Bisbe de Barcelona! Al costat, estava un pagès plantant faves. Quan el bisbe se'n anà, les faves van créixer de cop i em van fer pessigolles! Poc després, van arribar uns romans. Aquests, van dir:

- Pagès, com et dius?
- Medir – va respondre el pagès.
- D'acord, Medir. Ens podries dir si ha passat per aquí el Bisbe de Barcelona? - van reclamar els romans.
- Sí, ha anat cap allà.

I tot seguit, els romans van anar a buscar-lo desconfiant del pobre pagès. Al cap d'un temps, els romans van tornar amb el bisbe i s'endugueren al pagès.

Vaig deixar de saber sobre aquells dos personatges. Entre les pedres corrien rumors de que els havien degollat!

Jo vaig seguir amb la meva vida trista i solitària. A vegades jugava amb en Pedro, una de les pedres de l'ermita del costat. Per sobre meu, passaven persones i carruatges que volien anar de Barcelona a Sant Cugat i de Sant Cugat a Barcelona. Fins el segle V (cap a l'any 400) no vaig saber res més sobre el pagès i el bisbe. Però uns anys després va passar el pastisser del poble muntant un cavall marró preciós i bonic. No sabia perquè el pastisser anava en aquella direcció, no era típic d'ell. Però de cop i volta, un caramel va sortir de les seves mans i va venir cap a mi, com si volgués ser el meu amic. Quan va aterrar, va saludar i es va presentar:

- Hola! Em dic Carameli! Com et dius tu?

I així, vaig fer un nou amic. Jo també em vaig presentar i, amb el temps, vaig descobrir que era un amic molt dolç. Per desgràcia, al cap de poc va arribar un nen, va estendre la seva mà i se l'endú a la seva boca. Li esperava un final terrible.

Any rere any, passava el mateix: arribava el dia 3 de Març, el pastisser cavalcava pel camí llençant caramels per tot arreu i jo feia un amic nou. Aquests amics sempre acabaven amb el mateix final. La diferència és que cada cop, el pastisser era seguit per més gent. Tota aquesta gent es quedava observant a en Pedro i els seus amics. Poc a poc, el pastisser era seguit per carrosses que també llençaven caramels però, com cada cop hi havia més nens, ja no tenia temps de fer-me amic d'ells. Això em posava trist. Però els nens que jugaven al meu costat, em dibuixaven amb guix una cara somrient. I poc a poc, es van anar afegint monstres i gegants. Aquests eren molt bons i ballaven sardanes al meu costat. Fins i tot, algunes persones acampaven junt a mi i em sentia acompanyat. Durant la resta de l'any, a vegades passava gent i observava l'ermita tot dient:

- Mireu! Aquesta és l'ermita de Sant Medir!

I poc a poc em vaig anar fent famosa (o almenys això em sembla).

Però un dia, va aparèixer un nen, em va xutar, es va fixar en mi, i em va agafar. Em va observar i després em posà a la seva butxaca. Vaig decidir dormir. Què podia passar?

Vaig despertar amb la por al meu cos. Tot trontollava i m'envoltaven uns objectes estranys. Aquests, em van mirar amb un aire desinteressat i em van dir que eren material escolar. De cop es va obrir un forat màgicament sobre meu. Una mà m'agafà i m'aixecà al cel. De sobte, vaig veure un munt de nens i una professora. I tot seguit, el nen que m'havia agafat, em presentà i digué:

- Aquesta pedreta l'he agafat de davant l'Ermita de Sant Medir. M'ha fet gràcia, ja que té un costat pintat amb guixos!

Jo no sabia que tenia l'esquena pintada! No em veig l'esquena! Però després em va tornar al forat d'on m'havia tret, és a dir, la seva motxilla. Quan vàrem arribar a casa seva, em posà dins d'una capsula. Jo tota avorrida i sentint la necessitat de sortir, vaig donar un bot. No vaig aconseguir res, així que hi vaig tornar. Res de res. Al cap d'uns quants intents, vaig aconseguir obrir la tapa i sortir. Em vaig dirigir cap a una saleta bastant peculiar. Quants colors! Quantes joguines! Mai n'havia vist res d'igual. Vaig seguir tot recte fins topar amb una taula. Aquesta, espantada, em va preguntar què feia allà. Li ho vaig explicar tot i em va pujar a sobre d'ella. Allà, vaig trobar una màquina d'escriure. Aquesta era la meua! Saltant de tecla en tecla, vaig començar a escriure i escriure. He estat dies i nits fent el mateix i fins el moment. Ara mateix estic escrivint aquesta mateixa història!

Pots creure'm o no, però si veus algun cop una pedra escrivint una història donant bots en una màquina d'escriure, recorda't de mi.

Pedri la Pedreta